

Bones Persones

Dc, 21/04/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Avui ha estat al despatx un amic des que érem petits i que mai m'ha fallat. Diguem-li R. No l'esperava, però des de que li vaig parlar dels problemes de cada dia, dels personals i dels professionals es va capficar. La primera sorpresa ha estat aquesta, la seva arribada sense tocar el timbre. La segona, oferir-me davant dels problemes financers amb els que viuen les petites empreses com la nostre, els seus diners.

R no es ric ni molt menys. Està pre-jubilat i té justos els diners per viure; per això la seva generositat és molt mes gran. M'ha donat una lliçó de les que et quedes sense respiració i amb llàgrimes als ulls. El que ha fet és molt més del que fa un bon amic. Tots dos hem estat educats en els mateixos principis, hem anat al mateix col·legi, hem discutit molt sobre les nostres creences però no sé si jo hagués estat capaç de fer el què ha fet ell i dir : "Disposa del que tinc. No és molt. Però ho podem compartir".

Quan ha marxat R ha entrat J a qui no coneixia de res. Ha pensat que podia venir a trucar a la meva porta. En principi, conversem de qüestions professionals però descobreixo una persona més que interessant: uns principis a prova de bombes i no -penso- per raons de fe sinó per motivacions polítiques i socials. Ha organitzat una empresa sense ànim de lucre i treballa per diverses oneges i organitzacions socials. Es podria guanyar molt bé la vida perquè les productores de cinema i televisió se'l rifen i a casa seva els hi aniria molt bé. Però no, només fa aquestes feines quan a la seva empresa no tenen per pagar totes les dispeses. Darrera d'ells un petit grup d'empresaris i professionals els hi donen suport de tot tipus sense dir-ho a ningú, perquè s'ho mereixen.

A la memòria recordo una cançó de Juliette Greco, la musa del existencialisme: "Tout ira bien" ("Tot anirà bé"). També recordo el missatge de Pasqua: "Passi el que passi, tot acabarà bé".